

DE AUGURSCHOOL

Thur Breukers

HOOFDSTUK 1

Bijzondere gaven

Vandaag was de toelatingstest voor de augurschool! Snel stond Peter op en kleepte zich aan. Bij het ontbijt probeerde hij wat te eten, maar hij kon geen hap door zijn keel krijgen. Licht misselijk schoof hij zijn bord van zich af en wierp een blik op de klok. Was het nog geen tijd?

Zijn vader keek zijn moeder aan en stond op. 'Laten we inderdaad maar gaan,' zei hij.

Met een hart dat in zijn keel bonkte stapte Peter even later in de luchtauto op weg naar het Glazen Huis, waar de toelatingstest werd afgenomen. Het Glazen Huis stond in Terseta, aan de oostkust van Spanje. Het was niet zo'n lange vlucht, want zijn ouders woonden net buiten Londen.

Peter staaarde door het raampje naar buiten. Onder hem gleepte het landschap voorbij en hij dacht terug aan hoe het begonnen was. Hij was zes toen hij voor het eerst doorkreeg dat hij anders was dan andere kinderen. Hij was in de tuin aan het spelen en verplaatste zich in gedachten naar hun huis.

Daar zag hij zijn moeder, die binnen bezig was. Ze programmeerde de huishoudrobot die meteen begon te stofzuigen. Waarom moest dat eigenlijk elke dag gebeuren? Energie was er sinds de ontdekking van transformatieprocessen natuurlijk volop en slijten deden robots ook nauwelijks, maar toch.

Hij zag zijn moeder naar de keuken lopen. Ze was de liefste moeder die hij zich kon voorstellen, alleen was ze nogal verstrooid en was altijd van alles kwijt. Diep in gedachten verzonken haalde ze iets

uit de koelkast, met de starter van de auto nog in haar hand. Die liet ze prompt in de koelkast liggen.

Na het avondeten vroeg zijn vader om de starter. Zijn moeder begon in haar tas te zoeken en vervolgens door het huis te lopen.

‘In de koelkast,’ merkte Peter op.

Zijn moeder trok haar wenkbrauwen op en liep naar de koelkast. Nadat ze de starter eruit had gehaald, keek ze argwanend in zijn richting. ‘Waarom heb je hem daar neergelegd?’

‘Dat heb ik niet gedaan, dat heb je zelf gedaan. Ik heb het alleen gezien!’

‘Hoe kan dat, je hebt toch de hele middag in de tuin gespeeld? Ben je binnen geweest dan?’

‘Nee, ik heb het gewoon gezien,’ antwoordde hij schouderophalend.

Boos had zijn moeder hem aangekeken. ‘Peter Taylor, ik wil niet dat je jukt! Waag het niet om de autostarter nog eens te verstoppem. Ben je gek geworden?’

Ook zijn vader had hem een nijdige blik toegeworpen. Waarom geloofden ouders hun kinderen nooit? Kinderen geloofden hun ouders toch ook?

Peter glimlachte bij die herinnering. Verontwaardigd was hij indertijd naar buiten gelopen en achter in de tuin op de bank gaan zitten. Kennelijk was Julia er vóór hem geweest, want de temperatuur stond net iets te hoog. Het werd tijd dat zijn ouders een automatische tuinbank aanschaffen, dacht hij en verlaagde de temperatuur.

Zijn moeder had het echt zelf gedaan, hij had het toch met eigen ogen gezien? Zijn moeder geloofde hem niet omdat hij in de tuin aan het spelen was. Zo raar was dat toch niet? Maar zijn moeder vond kennelijk van wel.

Hij had wat voor zich uit zitten staren en zoals wel vaker als zijn ouders hem niet begrepen waren zijn gedachten afgedwaald naar

een dorpje in een ander land. De meeste huisjes die er stonden waren eenvoudig en de luchtauto's waren duidelijk gedateerd.

In het dorpje woonde een meisje dat net zo oud was als hij. Ze heette Anya, was tener gebouwd, had lang, pikzwart haar en hij vond haar erg mooi. Net als hij had zij er soms problemen mee dat haar ouders haar niet geloofden.

Hij had gezien dat haar vader tegen haar moeder had gezegd dat hij later thuiskwam omdat het op het werk zo druk was. Vroeger hadden mensen een taal uit een ander land niet kunnen verstaan, maar dankzij de vertaalcomputer, die tegenwoordig bij iedereen kort na de geboorte werd geïmplanteerd, vormden verschillende talen geen probleem meer. Het meisje had vol overtuiging gezegd: 'Dat is niet waar!'

Kennelijk wist ze dat gewoon, maar haar vader en moeder waren alleen maar boos geworden, net als zijn moeder met de autostarter.

Voor hij het wist, landde de auto bij het Glazen Huis. Dat was een groot vierkant gebouw waar je dwars doorheen kon kijken, maar wat er binnen was bleef onzichtbaar. Ook mensen die naar binnen gingen waren niet langer te zien. Het werd omringd door een park. Normaal werd het afgeschermd door een ondoordringbaar krachtveld zodat je er niet kon komen, maar vandaag met de test zou dat wel uitgeschakeld zijn.

Bij de poort van het Glazen Huis nam Peter afscheid van zijn ouders. Hij bleef een paar tellen aarzelend staan voor hij doorliep. De deur ging open en hij ging naar binnen. Hij kwam in een grote hal. Zowel de wanden als het plafond waren bekleed met een soort wit marmer, dat licht uitstraalde. De vloer was bedekt met grijze leisteen en er liep een grote trap naar boven.

Op een hoogte van ongeveer twee meter begonnen grote boogvormige glas-in-loodramen, waardoor verschillende kleuren licht naar binnen viel. Van het vierkante glazen gebouw dat je van buiten

zag was hier geen spoor meer te bekennen. Het leek eerder een gebouw dat al eeuwen oud was.

In de hal stonden ongeveer zestig jongens en meisjes uit allerlei landen, die ook de test gingen doen. Allemaal waren ze ongeveer veertien jaar oud. De kleding van de meeste jongens leek op die van hem: een broek, een shirt en sportschoenen. De kleding van de meisjes liep natuurlijk sterk uiteen en was ook veel kleurrijker dan die van de jongens.

Er waren meer meisjes dan jongens. Dat vond hij logisch; meisjes hadden vaak een beter ontwikkelde rechterhersenhelft en beschikten daarom ook vaker over een bijzondere gave. Peter glimlachte in zichzelf. Hij wist dat het onderscheid in linkerbreiners en rechterbreiners onder wetenschappers omstreden was, maar net als iedereen bleef hij toch in deze termen denken.

Overal om zich heen zag hij bleke gezichten. Ook voor hen was dit ongetwijfeld de belangrijkste dag in hun leven. Hij had een licht gevoel in zijn hoofd, maar vreemd genoeg stelden die bleke gezichten hem een beetje gerust.

Iedereen hier had ervan gedroomd om augur te worden. Vroeger werd de term gebruikt voor Romeinse priesters die de toekomst voorspelden, maar tegenwoordig was een augur iemand met een speciale gave, zoals helderziendheid of gedachten lezen, die de augurschool doorlopen had. Voor alle jongens en meisjes in deze hal was nu het moment aangebroken dat moest blijken of hun droom ook echt kon uitkomen.

Een paar meter verderop stond een tenger meisje met lang zwart haar met haar gezicht van hem afgewend. Ze droeg een lichtgeel zijden shirt met daaronder een spijkerbroek en open schoenen met een lage hak. Ze draaide haar gezicht opzij en hij zag dat ze gouden oorhangers met een olifantje in had. Daarna draaide ze zich volledig in zijn richting en met een schok realiseerde hij zich dat hij haar kende.

Hij liep naar haar toe en zei: 'Ik ken jou, jij bent Anya.'

Ze keek hem verbaasd aan. 'Hoe weet je dat? Ik ken jou niet.'

Ze legde even haar hand op zijn arm en haar ogen werden groot. 'Wat je zegt is waar. Je kent me, maar waar ken je me van?'

Een beetje zenuwachtig schoof Peter met zijn voeten. In werkelijkheid was ze nog mooier dan in zijn gedachten.

Ze lachte. 'Dank je.'

Hé, dat had hij toch alleen maar gedacht? Zou ze zijn gedachten hebben gelezen?

'Ik ben Peter Taylor.'

'Ik ben Anya Kumar, maar dat wist je al. Hoe wist je dat eigenlijk?'

'Ik kende alleen je voornaam. Ik heb je in mijn gedachten gezien.'

Ze trok haar wenkbrauwen op. 'In je gedachten gezien?'

Zou hij het haar vertellen? Hij had er nog nooit met iemand over gesproken, maar hij wist gewoon dat hij haar kon vertrouwen.

Terwijl hij dat dacht, verscheen er een glimlach op haar gezicht. 'Ja, je kunt me echt vertrouwen.'

'Het lijkt wel of je mijn gedachten kunt lezen. Ik ben een beetje helderziend en soms kan ik zien wat er ergens anders gebeurt. Ik heb je dorp gezien en jou ook.'

Ze nam hem nieuwsgierig op. 'Ik zie dat het waar is. Laat ik dan ook maar open kaart spelen. Ik kan inderdaad een beetje gedachten lezen.'

'Dan hebben we dus allebei iets bijzonders, maar dat geldt voor iedereen hier.'

Ze keken elkaar aan en begonnen te lachen. Het ijs was gebroken.

'Waar kom je vandaan?' wilde ze weten.

'Ik kom uit Londen. En jij? Ik weet dat het in een warm land is, maar ik weet niet precies waar.'

'Ik woon in een dorpje in het zuiden van India. Maar ik heb op een internationale school gezeten, dus ik ben niet helemaal kenmerkend voor een Indiase.'

‘Een dorpje in de buurt van New Delhi?’

Ze wierp hem een spottende blik toe. ‘Nee, dat ligt in het noorden van India. Krijgen jullie hier geen aardrijkskunde? Hoe zijn jullie Engelsen in het verleden eigenlijk ooit in India beland?’

‘Geschiedenis en aardrijkskunde zijn niet mijn beste vakken, ik ben een echte linkerbreiner en vooral goed in alles wat met getallen te maken heeft.’

‘Dan zijn we elkaars tegenpolen, ik ben de meest uitgesproken rechterbreiner van mijn klas.’ Peinzend keek ze hem aan. ‘Heb jij je ook afgevraagd welke gaven iedereen hier heeft?’

Hij knikte. ‘Jij vraagt je zeker ook af of die anderen niet beter ontwikkelde gaven hebben dan jij. Waarschijnlijk vraagt iedereen hier zich dat af.’

Anya wees naar een meisje met bruin krullend haar. ‘Zou zij bijvoorbeeld op afstand dingen kunnen verplaatsen?’

‘Zij de gave van telekinese? Nee, dan was ze vast niet zelf haar thee gaan halen.’

Anya barstte in lachen uit. De groep kandidaten begon samen te drommen.

‘Ik geloof dat we naar binnen moeten. Veel succes!’

‘Jij ook.’

Ze liepen een grote zaal binnen met aparte tafeltjes en voor ieder tafeltje een stoel. De tafeltjes en stoelen bestonden uit een krachtveld, ook al leek het alsof ze van hout waren. In zalen die telkens veranderd moesten worden werd tegenwoordig geen echt meubilair meer gebruikt. De kosten van het verplaatsen ervan wogen niet op tegen het energieverbruik van de krachtvelden.

Voor op een podium stond een oudere man die zich voorstelde als Lucius. Hij was tamelijk lang en mager, met een hoog voorhoofd en kort grijsblond haar. Boven een enigszins kromme neus glinsterden grijze ogen die door je heen leken te kijken.

Peter had thuis zoveel mogelijk informatie over de augurschool opgezocht en was bij zijn onderzoek ook de naam Lucius tegengekomen. Lucius was de directeur geweest, maar toen hij meesteraugur werd, was hij conciërge geworden. Zijn motto luidde: “De directeur is een uithangbord, de conciërge bestuurt de school.”

Lucius heette iedereen welkom en zei: ‘Jullie willen allemaal graag augur worden. Ongetwijfeld spreekt het jullie aan dat je dan met ontzag wordt bekeken, maar bedenk dat het nog veel belangrijker is dat augurs geloven in een betere wereld. Zij besteden hun leven aan het verhogen van het geluk van anderen. Om toegelaten te worden moet je dan ook beschikken over het juiste karakter, naast intelligentie, betrouwbaarheid en vindingrijkheid. En je moet een speciale gave hebben.

Ook is het van belang te beseffen dat niet alle werkzaamheden van augurs boeiend zijn en bewondering oogsten. Vanzelfsprekend springen vooral de activiteiten bij rampen als aardbevingen en overstromingen in het oog. Vaak weten we deze rampen te voorkomen en als dat niet of niet volledig lukt, dan kunnen we helpen bij het herstellen van de schade.

We zijn echter ook op kleinere schaal actief, bijvoorbeeld bij het oplossen van conflictsituaties tussen mensen. Voor ons werk geldt dat het soms vermoeiend en routinematig is, maar dat geldt ongetwijfeld voor alle beroepen.

Voor het zover is moeten jullie echter eerst worden toegelaten en dan vier zware jaren van studie en training doorlopen. Elk jaar wordt afgesloten met een theoretisch en praktisch examen.

Jullie zijn hier voor de toelatingstest omdat jullie allemaal een gave hebben. De test waarmee jullie zo dadelijk beginnen, is in wezen heel eenvoudig: jullie moeten het krachtveld doorbreken tussen jullie en deze school en dat kan alleen met behulp van je gave.

Degenen die daarin slagen hebben een kans om toegelaten te worden. Dat zal overigens maar een klein aantal van jullie lukken.

Toch zijn jullie allemaal bijzonder, ook als jullie niet worden toegelaten.

Allereerst moeten jullie beslissen of je de test alleen wilt doen of samen met iemand anders. Als je de test samen met een ander doet, kunnen jullie elkaar helpen. Het betekent echter ook dat jullie ofwel beiden worden toegelaten, ofwel beiden worden afgewezen. Denk dus goed na over de voordelen en de nadelen van deze keuze. Ik wens jullie veel succes.'

Lucius werd onzichtbaar achter een muur van blauw licht. Peter vroeg zich af of dat het krachtveld was dat ze moesten doorbreken.

'Ik denk het wel,' meende Anya.

Even was Peter verbaasd, maar toen realiseerde hij zich dat ze zijn gedachten kon lezen. Hij zou de test best samen met haar willen doen. Volgens hem moesten ze samen kunnen slagen.

Anya schoot overeind. 'Dat is de waarheid!'

Hij staarde haar met grote ogen aan en ze reageerde: 'Dat leg ik je straks wel uit. Heb jij enig idee hoe we ons als tweetal moeten aanmelden?'

Op dat moment hoorden ze een stem: 'Als jullie samen de test willen doen, moeten jullie aan precies dezelfde kleur denken. Je moet het twee keer doen. Eerst moet de ene aan een kleur denken en dan de ander. Maar je mag de ander niets vertellen.'

De eerste helft was gemakkelijk. Peter concentreerde zich op de struik thuis naast de tuinbank.

'Dat is een mooie kleur groen,' zei Anya met een glimlach.

Daarop klonk de stem: 'De eerste kleur is juist.'

De tweede kleur was minder eenvoudig. Peter wist niet goed hoe hij die moest raden, hij kon immers haar gedachten niet lezen.

'Jij bent toch helderziend? Weet je dan niet aan welke kleur ik denk?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Zo werkt het niet. Ik zie alleen soms dingen die ergens anders gebeuren.'

Ze knikte. 'Vertellen mag niet. Misschien schrijven wel.'

Ze keek even geconcentreerd naar haar scherm en draaide het in zijn richting. Voor hij kon lezen wat ze geschreven had, draaide het scherm echter van hem weg. Hij ging achter Anya staan om het te lezen maar onmiddellijk draaide het scherm de andere kant op, nog voor hij de boodschap kon lezen.

'Laten lezen geldt dus ook als vertellen,' constateerde ze teleurgesteld.

Terwijl ze hem zat op te nemen, concentreerde hij zich en verplaatste zich in gedachten heel snel naar de plek achter haar. Hij las op haar scherm: "De kleur van de vloer in de hal" en zat meteen weer achter zijn eigen tafeltje. Gelukkig herinnerde hij zich de grijze kleur van de vloer en terwijl hij eraan dacht, zei de stem: 'De kleur is juist, jullie mogen samen deze test doen. Vanaf nu zijn jullie op elkaar aangewezen.'

Direct gloeiden er om hen heen schotten van blauw licht op die hen afzonderden van alle andere kandidaten.

'Hoe deed je dat nu?' wilde Anya weten.

Hij legde haar uit wat hij gedaan had.

'Volgens mij is jouw gave veel meer dan helderziendheid. Volgens mij heb jij een heel bijzondere gave. Maar in ieder geval kunnen we samen verder.'

Ze stond op en liep naar de blauwe lichtschotten. Ze duwde er uit volle kracht tegen, maar ze gaven niet mee.

'Dacht je echt dat je een krachtveld met je handen kon wegduwen?' Ze wierp hem een schampere blik toe. 'Je hebt wel een bijzondere gave, maar volgens mij denk je alleen met je linkerhersenhelft. Ik ben precies het tegengestelde, dus we vullen elkaar gelukkig goed aan. Als jij een krachtveld ziet, vraag je je af hoe je het kunt uitschakelen, terwijl ik me afvraag of er wel echt een krachtveld is. De overtuiging dat je ergens niet doorheen kunt is net zo effectief als

iets wat je echt tegenhoudt. In dit geval is het krachtveld echt,' constateerde ze.

In de lucht naast haar verscheen even het beeld van Lucius die haar waarderend toeknikte en meteen weer verdween.

Aandachtig nam ze Peter op. 'Om door de test heen te komen moeten we goed van elkaar weten wat onze gaven precies zijn. Ik heb al verteld dat ik gedachten kan lezen. Overigens niet altijd en ook niet alle gedachten, maar bij jou gaat het gemakkelijker dan bij anderen, zelfs gemakkelijker dan bij mijn moeder. Daarnaast heb ik nog een tweede gave en dat is waarheidszin. Ik weet meestal of iets waar is en wat jij zei over de test was waar. Met andere woorden: we kunnen samen de test doorstaan.'

'Als die gave van jou betrouwbaar is, staat dus nu al vast dat we voor de test slagen.'

'Nee, dat is niet zo. Je bewering luidde dat we zouden kúnnen slagen, niet meer dan dat.'

'Goed, dan zeg ik nu dat we zúllen slagen. Is dat waar of onwaar?'

Ze schudde haar hoofd. 'Zo gaat dat niet met waarheidszin. Als je het op die manier wilt gebruiken, dan werkt het niet.'

Desondanks was Peter vol vertrouwen. 'Als we het kunnen, moeten we ervoor zorgen dat het ons ook lukt.'

Daarna vroeg hij zich af of ze eigenlijk alles kon zien wat hij dacht.

Glimlachend stelde ze hem gerust. 'Als je iets echt voor jezelf wilt houden, dan kan ik het niet zien.'

Gelukkelig maar, dacht hij, er was ook nog zoiets als privacy en ze hoefde niet elke gedachte van hem te kennen.

'Maar wat is nou precies jouw gave?' wilde ze weten. 'Het is geen helderziendheid, dat is duidelijk. Wat is het dan wel?'

'Wat het precies is, doet er toch niet toe? Ik kan in gedachten naar een andere plek gaan.'

‘Het is meer dan je in gedachten verplaatsen, dat kan iedereen. Als ik me in gedachten ergens heen verplaats, kan ik niet zien wat daar gebeurt. Volgens mij kun jij uit je lichaam treden!’

Zo had hij het nog niet bekeken. Zichzelf in gedachten verplaatsen was voor hem zo normaal dat hij er nooit echt over had nagedacht. Nu Anya dit zei, dacht hij dat ze misschien wel gelijk had.

‘Als je alleen was geweest, had je nu de test gehaald. Jij kunt je gemakkelijk verplaatsen naar de andere kant van het krachtscherm. Probeer het eens.’ Aarzelend voegde ze eraan toe: ‘Dat kan toch zeker geen kwaad?’

Nee, dat kon geen kwaad, dat had hij al zo vaak gedaan. Hij concentreerde zich op de voorkant van de zaal en stond direct aan de andere kant van het krachtscherm.

Lucius knikte hem vriendelijk toe. ‘Nu Anya nog.’

Een tel later was Peter terug bij Anya.

‘Je had gelijk. Maar hoe krijgen we jou naar de andere kant?’ Hij peinsde: ‘Het moet kunnen, dat weten we. Het moet ook iets met je gaven te maken hebben en ik geloof niet dat we hierbij veel met je waarheidszin kunnen doen. We moeten ons dus op gedachten lezen richten.’

‘Ik kan je gedachten lezen als jij aan de andere kant van het krachtveld staat. Zouden we daar iets mee kunnen?’

Hij fronste. ‘Misschien wel, maar wat? Als ik nu eens vanaf de andere kant denk dat jij daar ook bent en jij leest dan mijn gedachten?’

‘Zullen we het maar gewoon proberen?’ stelde ze voor.

Even later stond hij weer naast Lucius, die belangstellend toekeek. Peter concentreerde zich op de gedachte dat Anya naast hem stond, maar er gebeurde niets.

‘Misschien ben je aan de verkeerde kant begonnen,’ stelde Lucius.

Een ogenblik later bevond Peter zich weer aan dezelfde kant van het krachtveld als Anya.

‘Wat zou Lucius bedoelen?’ vroeg ze zich af nadat hij haar de opmerking van Lucius verteld had.

‘Ik neem aan deze kant van het krachtveld.’

Hij kreeg een idee. ‘Als ik me overplaats wordt mijn bewustzijn verplaatst en krijg ik ergens anders een nieuw lichaam, maar mijn echte lichaam blijft hier. Jij kunt mijn gedachten lezen. Stel nu dat jij je sterk op mijn gedachten concentreert, zodat je je alleen daar nog van bewust bent. Wat zou er dan gebeuren als ik me overplaats?’

‘Proberen kan altijd.’

Anya concentreerde zich op zijn gedachten en hij plaatste zich over. Onmiddellijk bevond hij zich aan de andere kant van het krachtveld. Naast hem verschenen vaag de contouren van Anya, die echter na een paar tellen weer verdwenen.

‘Het was bijna gelukt,’ zei hij tegen Anya toen hij weer bij haar terug was.

Nadenkend keek ze hem aan. ‘Dat betekent dat we op de goede weg zijn. Misschien helpt het als ik me eerst ontspan, zodat ik me extra goed op je gedachten kan concentreren.’

Peter knikte en Anya staaarde een poosje zwijgend voor zich uit. Toen zei ze: ‘Ik ben zover. Ik houd je vast, dan kan ik me nog beter op je gedachten concentreren.’

Ze greep zijn arm en staaarde hem strak aan. Hij kon niet nalaten te denken dat ze prachtige ogen had.

Ze schoot in de lach. ‘Pas maar op dat je niet in mijn ogen belandt.’

Inderdaad, daar zou hij zomaar in kunnen verdwalen. Hij riep zichzelf tot de orde en dacht aan de andere kant van het krachtveld. Hij stond meteen weer aan dezelfde kant als Lucius en nu stond ook Anya naast hem. Het blauwe krachtveld was verdwenen.

Lucius nam hen waarderend op. ‘Gefeliciteerd. Jullie zijn één stap dichterbij de toelating.’

Na die woorden vervaagde hij en werd onzichtbaar.

Peter en Anya liepen naar de plaats waar Lucius gestaan had, maar er was geen spoor meer van hem te bekennen. Aan het einde van de zaal was een kleine deur die telkens van kleur wisselde. Duidelijk een krachtveld dus.

‘Ik denk dat we daar doorheen moeten,’ dacht Peter hardop.

Anya knikte en liep in de richting van de deur. Ze legde haar hand erop en de deur ging open. Onmiddellijk begon er water de zaal binnen te stromen. Het duurde niet lang voor het tot hun middel kwam. Het smaakte zout en spatte, alsof ze in de branding stonden. Gelukkig kon Peter goed zwemmen. Zou dat ook voor Anya gelden? Of leerden ze dat niet in India?

‘Waarschijnlijk kan ik beter zwemmen dan jij,’ reageerde ze snibbig. ‘Maar als deze zaal tot het plafond volstroomt, verdrinken we toch, of we kunnen zwemmen of niet.’

‘Ze laten ons heus niet verdrinken.’

‘Maar wel zakken voor de test. Hoe kunnen we het water tegenhouden?’

Uit alle macht probeerde Anya de deur dicht te duwen, maar de stroming was veel te sterk. Het water kwam al bijna tot haar kin.

Peter keek om zich heen en zwom met enkele krachtige slagen naar de zijkant van de zaal, waar het bovenste deel van een ouderwets glazen raam nog net boven het water uitstak. Hij dook onder water op zoek naar de klink en probeerde het raam te openen, maar ook hier was de druk van het water te groot. Dan maar het glas breken, dacht hij, en hij zette zich met een voet zo hard mogelijk af tegen het glas. Ook dit bleef zonder resultaat. Snel zwom hij naar boven, haalde diep adem en schopte tegen het stuk glas dat zich nog boven water bevond. De ruit brak en het water begon door het raam weg te stromen. Een ogenblik dacht hij dat hij er zelf ook doorheen zou worden gezogen, maar hij kon zich nog net aan de bovenkant vastklemmen. Hij keek naar de scherpe punten van de stukken glas die in

de rand waren blijven zitten. Hij mocht van geluk spreken dat hij zich niet gesneden had!

Het water in de zaal begon te zakken, tot het weer tot hun middel reikte.

‘En nu? Heb jij enig idee?’ vroeg Peter.

Anya greep zijn arm vast. ‘Concentreer je op de ruimte hiernaast, dan kun je ons daarheen overplaatsen.’

Natuurlijk! Waarom had hij daar niet zelf aan gedacht? Een paar tellen later stonden ze samen in een gang en was al het water verdwenen. Ook hun kleren waren plotsklaps weer helemaal droog, alsof ze nooit nat waren geweest.

Ze liepen een stukje door de gang. Iets verderop verscheen op de grond een rode lijn. Erboven, in de lucht, zweefde een boodschap: “De eerste die over deze lijn stapt, komt verder.”

Met grote ogen keek Anya hem aan en vroeg: ‘Wat betekent dit? Als dit klopt, zou een van ons verder komen, maar de ander niet. Lucius beweerde toch uitdrukkelijk dat we of allebei zouden slagen of allebei zouden zakken?’

Peter trok een boze frons in zijn voorhoofd. ‘Als we elkaar in de steek moeten laten om toegelaten te worden, dan hoeft het voor mij niet. Ga jij maar als je wilt.’

Dat lokte een verontwaardigde reactie uit bij Anya. ‘Nee, dan hoeft het voor mij ook niet. Met jou of niet. Ik wil niet verder komen als we dat niet allebei kunnen doen.’

De rode lijn begon te vervagen en de boodschap in de lucht verdween.

Peter trok zijn wenkbrauwen op. ‘De boodschap is verdwenen. Zou die toch nog steeds gelden?’

Ze pakte zijn hand. ‘We stappen er samen overheen en dan zien we wel.’

Zodra ze een stap hadden gezet over de plek waar eerst de rode lijn was, waren ze terug in de aula.

‘Nog één test,’ merkte Lucius op en hij verdween weer.

Even later bevonden ze zich op een eindeloos lijkende vlakke.

‘Eerst werden we omringd door krachtvelden, nu door leegte,’ analyseerde Peter. ‘Nu moeten we dus de leegte overbruggen.’

‘Dat is waar en toch niet waar,’ meende Anya hoofdschuddend. ‘Ik weet niet wat dat betekent, maar dat is wat mijn waarheidszin zegt.’

‘We kunnen gewoon gaan lopen, maar dan zijn we nog wel even bezig. Dat zal vast niet de bedoeling zijn.’

Ze lachte. ‘Ik houd wel van wandelen. Dat maakt je hoofd leeg.’

Met een ruk draaide hij zich naar haar toe. ‘Wandelen maakt je hoofd leeg! Deze vlakke bestaat waarschijnlijk ook alleen in ons hoofd. Ik geloof niet dat augurs ons naar een andere plek kunnen verplaatsen.’

‘Dan moeten we misschien in onze gedachten de vlakke vullen.’

Plotsklaps schoten in de vlakke bomen en struiken omhoog. Ver-rast keek Peter naar Anya.

‘Ik dacht aan bomen en struiken en op hetzelfde moment verschenen ze ook. Deze vlakke zit dus inderdaad in ons hoofd.’

Hij concentreerde zich en voor hem verscheen een klaterende fontein. ‘Als je dorst hebt, ga je gang,’ nodigde hij uit. ‘Jammer dat dit niet altijd kan.’

Ze keken om zich heen en Peter stelde vast: ‘Er zijn nu wel bomen en struiken, maar we zijn nog steeds op dezelfde plek. Bomen planten is blijkbaar niet de oplossing.’

‘Jouw fontein ook niet, hoor.’ Nadenkend ging Anya verder: ‘Je zei dat we de leegte moesten overbruggen en dat is waar, maar tegelijkertijd niet waar. Wat zou dat betekenen?’

‘Misschien moeten we de leegte niet vullen, maar opheffen. De vlakke bestaat toch alleen in ons hoofd? Wie weet verdwijnt die wel als we ons hoofd proberen leeg te maken.’

‘Voor een linkerbreiner kun je behoorlijk creatief denken,’ merkte Anya waardierend op.

Peter gloeide van trots, maar probeerde dat niet te laten merken. 'Laten we het proberen. We doen allebei onze ogen dicht en denken nergens aan.'

Ze gingen naast elkaar op de grond liggen en ontspanden zich. Hij deed zijn best om niet aan de vlakke te denken en concentreerde zich op het gezicht van Anya.

Naast hem schoot ze gierend van de lach overeind. 'Dank je wel! Je moest denken aan leegte en direct dacht je aan mijn hoofd! Denk je soms dat dat helemaal leeg is?'

Hij kleurde, maar vervolgens grinnikte hij ook.

'Als linkerbreiner kun je natuurlijk niet goed je geest leegmaken. Denk maar aan de kleuren van de regenboog en laat ze dan langzaam een voor een vervagen.'

Allebei gingen ze weer liggen en ontspanden zich.

Een minuut later stonden ze samen in de aula. Voor hen stond een breed lachende Lucius. 'Welkom op de augurschool. Ik ben blij dat jullie voor de test geslaagd zijn, want twee mensen die samen op deze manier naar een andere plek kunnen gaan zijn ook voor deze school uniek.'

Anya slaakte een zucht van verlichting en ook Peter begon opgelucht te grijnzen. Hij vroeg aan Lucius: 'Als ik mezelf ergens heen verplaats, kan ik dan iedereen meenemen die mijn gedachten leest?'

Lucius schudde zijn hoofd. 'Nee, dat lukt alleen bij Anya. Jullie beseffen nog niet dat jullie een heel bijzondere band hebben, maar dat is wel zo. Jouw gave is uiterst zeldzaam, ik ken verder niemand die hem heeft. Alleen in het verleden zijn er een paar augurs geweest met dezelfde gave. Wat Anya betreft: ik heb nog nooit gehoord van iemand die op deze manier overgeplaatst kon worden, ook niet in het verleden. Alle leerlingen op deze school zijn speciaal, maar jullie zijn wel heel bijzonder, zeker samen.'

Anya nam Lucius peinzend op. 'Mijn eigen gave kan ik wel verklaren. Gedachten zijn tenslotte elektrische stroompjes en kennelijk ben ik daar heel gevoelig voor en kan ik ze bij anderen waarnemen.'

'Dat is precies wat gedachten lezen is,' bevestigde Lucius.

'Maar hoe is dan Peters gave te verklaren?'

'Dat is wat moeilijker, maar gelukkig ook niet zo heel moeilijk. Jullie weten dat alles is opgebouwd uit atomen en bepaalde atomen kunnen met elkaar verbonden zijn, verstrengeld zoals we dat in de wetenschap noemen. Voor die atomen geldt dat als een verandering optreedt in één atoom, op exact hetzelfde moment ook een verandering optreedt in het verstrengelde atoom, zelfs als dat zich op een miljoen kilometer afstand bevindt. De snelheid waarmee de afstand overbrugd wordt is zelfs groter dan de snelheid van het licht. Vroeger werd gedacht dat je zo geen gerichte veranderingen kon bewerkstelligen, maar tegenwoordig weten we dat dat wél mogelijk is. Uittreden is gebaseerd op datzelfde principe van verstrengelde atomen.'

'Dus echt magisch is mijn gave niet?' vroeg Peter op licht teleurgestelde toon.

'Nee,' antwoordde Lucius, 'het is geen magie, maar zonder dat is je gave al bijzonder genoeg.'

'Wat was er eigenlijk gebeurd als een van ons over de rode lijn was gestapt?' wilde Anya weten.

'Dan was diegene één stap verder gekomen, de stap over de lijn om precies te zijn. Verder waren jullie dan allebei gezakt voor de test. Maar nu moet ik naar de andere kandidaten.'

Lucius verdween en Anya vroeg: 'Kun je me wat meer over je gave vertellen? Heeft het ook beperkingen?'

'Dat wel, ja. In de eerste plaats kan ik het wel een beetje sturen, maar soms overkomt het me gewoon.'

'En wat nog meer?'

'Nou, alles wat niet goed is, kan ook niet.'

‘Wat bedoel je met niet goed?’

‘Ik heb weleens geprobeerd om tijdens een proefwerk op het scherm van een ander te kijken, maar op dat ogenblik vervaagde alles.’

Plagerig zei ze: ‘Net goed!’ In gedachten verzonken zweeg ze even. Toen vroeg ze: ‘Hoe zit dat eigenlijk bij jouw gave met privacy? Ik kan geen gedachten lezen die mensen geheim willen houden, maar kun jij je overal heen verplaatsen? Ook naar mijn slaapkamer bijvoorbeeld? Of heb je nooit geprobeerd in de kamer van een meisje te gluren?’

Peter had het gevoel dat hij een hoofd kreeg als een boei en antwoordde: ‘Dan vervaagt alles.’

Anya begon hard te lachen. ‘Gelukkig, want ik vind het fijn dat je me mooi vindt, maar op mijn slaapkamer heb je niets te zoeken.’

Ze praatten met elkaar alsof ze elkaar al jaren kenden. Nou ja, hij kende haar natuurlijk ook al sinds ze zes was. Die gedachte toverde een glimlach op haar gezicht.

‘Jij mij wel, maar ik jou niet. Al voelt alles bij jou wel heel vertrouwd aan.’